

5. 03. 2018 ŽENSKA

Stran/Termin: 83

Naslov: Življenjske zgodbe žensk na prestajanju kazni zapora

Naklada: 12.000,00

Avtor:

Površina/Trajanje: 1.998,61

Rubrika/Oddaja: BRANJE

Žanr: POROČILO

Gesla: JAVNA AGENCIJA ZA KNJIGO RS

Začasno bivališče: Na grad 25, Ig

Življenjske zgodbe žensk na prestajanju kazni zapora

Lani je Javna agencija za knjige RS izdala knjigo - zbirko desetih zgodb žensk, ki prestajajo zaporno kazen v edinem ženskem zaporu v Sloveniji, na Igu. Uredila jo je dr. Milica Antič Gaber, pri projektu pa so sodelovale še Darja Tadič, Nina Perger, Jasna Podreka in Deja Crnovič, ki so v spremni besedi med drugim zapisale: »Zapor se lahko zgodi vsakomur, a nekaterim prej kot drugim. Spodbujene s feminističnimi pristopi smo želele dati glas tistim, ki so v družbi malo slišane, tistim z roba. Tudi zaradi tega, ker so ženske v zaporu, ker niso doma, kjer naj bi jim bilo mesto, v naši družbi še toliko bolj stigmatizirane in marginalizirane. Želim si, da bi v zgodbah pripovedovalk videli, da so to ženske, ki svoje življenje živijo tudi kot delavke, direktorice, brezdomeke, podjetnice, brezposelne ter tudi matere, babice, prijateljice, partnerke, hčerke ali sestre, na kar se v zunanjem svetu pozablja, ko jih mislimo kot zapornice.«

Z dovoljenjem založbe in urednice objavljamo odlomek ene izmed zgodb, objavljenih v knjigi, v aprilski Ženski pa bomo ta projekt in problematiko ter življenje zapornic podrobneje osvetlili.

NEŽKA

Nežka je pred približno pol leta prišla na prestajanje dve leti dolge zaporne kazni. Na vprašanje, kakšna je njena življenjska zgodba, odvrne, da se je ta začela z njenim rojstvom in da si ni nikoli mislila, da bo kdaj pristala tukaj, v zaporu, saj so jo starši drugače vzgojili.

UČILI SO ME, DA MORA BITI DRUŽINA SKUPAJ

Na svet sem prišla čudovitim staršem. Leto in pol po mojem rojstvu se je rodil še moj bratec, s katerim se še danes zelo dobro razumeva. Imela sem zelo lepo otroštvo. Pri enajdvajsetih letih sem doživela težko prometno nesrečo, bila sem cela polomljena, vključno s čeljustjo, glavo, vsem. Leto in pol sploh nisem mogla ničesar jesti, samo po slamici sem pila. Dve leti sem bila na bolniški. S tem sem se takrat pač spriznala. Kasneje sem dobila dvanajst milijonov tolarjev odškodnine za nesrečo in s tem denarjem sezidala hišo, v kateri živim še danes. V tistem obdobju sem torej naredila vse: z lastnim denarjem postavi-

la hišo in hodila v službo v trgovino, kjer sem bila komercialistka.

Potem pa sem pri petindvajsetih letih spoznala partnerja. Bila sva mlada, nora, zaljubljena. Najprej se mi je kazal v zelo lepi luči, kasneje pa se je izkazal za zelo drugačnega. Saj tako ni bil slab, ampak dober je bil samo po dve uri, dan pa ima štiriindvajset ur, zato preostalih dvaindvajset ur nikoli nisem vedela, kaj se bo zgodilo. Ves čas me je pretepal, imel druge punce, grozil je, pil. Štiri leta po tem, ko sva se spoznala, sem rodila sina, bila sem stara devetindvajset let. S partnerjem pa je bilo nemogoče živeti ... Zvečer je prihajal in hotel neke stvari, na silo, bil je pijan in sploh ni vedel, za kaj gre. Da je bil mir, sem pač potrpehla. Seks. To pač potrpiš, kljub temu da traja dve minuti. Ampak odkrito, jaz sem šla potem pod tuš in se zjokala. Na koncu sem tako drugič zanosila. Imela sem že napotnico za splav, hotela sem to odstraniti, ker se je zgodilo na tak način. Potem pa sem šla z mamo, očetom in svojim sinom slučajno v toplice. Sin je bil takrat star štiri leta, jaz pa sem gledala njega in tiste otroke tam. Rekla sem si, da sem že tako ves čas sama s sinom, zakaj pa ne bi imela še tega otroka. In sem jo obdržala. Hčer sem rodila pri štiriintridesetih letih. Rekla sem si, da bo to moj sonček, ki me bo grel in mi stal ob strani. Partner mi je še naprej ves čas grozil in me pretepal, še naprej je bil isti, isti, isti. Velikokrat je tudi razgrajal in smo leteli ven iz hiše. Pravi debil je. Najrajši bi ga ... Ne vem, kaj bi mu naredila. Saj sem ga prijavila, ampak sem tudi umaknila stvari s sodišča, ker mi je grozil. Bala sem se ga. Groziti je znal, češ, če bom kaj zinila, bom pa že videla. Jaz pa sem bolj umirjena, raje pozabim in se ne ukvarjam s tem, kot pa da še naprej drezam. Z otrokoma smo bili tako ali tako večinoma sami. Sin me je včasih spraševal: »Mami, si ti kaj videla ateja?« Ves tisti čas sem mislila, da bo vsega tega enkrat že konec, da bo že enkrat mir, zato sem pač to nekaj časa prenašala. Vedno sem tako ali tako mislila, da mora biti družina pač skupaj, tako so me učili starši. In ko imaš enkrat otroke, misliš, da imaš vse, da je to sveto in da mora družina biti in ostati skupaj. Tako so me učili. Zato sem si tudi jaz tako želela in mislila, da on mora biti ob meni, da on sem spada. In smo bili še naprej skupaj.

POPOLDANSKA OBRT – PRVI KORAK NA POTI V ZAPOR

Še pred rojstvom hčere sem odprla popoldansko obrt – gradbeno podjetje. Sem kar izobražena, partner pa ni imel izobrazbe, samo dveletno šolo je imel, zato sem bila jaz nosilec firme, ki sva jo imela. Ker on ni imel šole, sem bila jaz tudi direktor firme. Svojo službo sem sicer že itak imela, tako da tega sploh ne bi rabila. Popoldansko obrt sem odprla samo zaradi njega, ker je on zaradi izobrazbe ni mogel. Mogoče nisem bila toliko pozorna, pa čeprav sem bila šolanca, da direktor lahko odgovarja tudi za kakšne posledice. Misliš si, direktor si, kako je to super, fino, ampak nikoli ne veš, kaj delajo delavci na terenu. Enkrat mi je rekla ena na davčnici: »Veste, direktor mora vedeti vse.« Pa to ni mogoče. Nikoli ne veš, kaj delajo drugi v podjetju. Pri tej popoldanski obrti nisem zares delala, ampak sem urejala papirje, se menila za delo, pripravljala pogodbe, predračune in tako dalje. Morala bi biti bolj pozorna. Nisem vedela, da biti direktor za sabo potegne toliko stvari. Ampak da bi se še glede tega o vsem pozanimala, bi zahtevalo preveč mojega časa. To je za sabo potegnilo določene stvari, ki jih danes najbolj občutim na svoji koži, saj me je ta popoldanska obrt na koncu pripeljala sem, v zapor. Bilo je devet let po ustanovitvi te firme. Sin je bil star že deset let, hči pa pet. Imeli smo sklenjeno pogodbo z neko stranko, investitorjem. Vse smo imeli pravilno urejeno, vse zapisano, tedenske zapisnike o delu smo pisali, investitor je vse podpisoval. Glede na pogodbo smo imeli štiri predračune in smo delali po njih. Ko smo začeli s prvim, sva bila z investitorjem zmenjena, da delamo od ponedeljka do petka, potem se naredi pregled izvršenih del po predračunu, in on to podpiše. Tako smo delali vsak teden. Imeli pa smo tudi mesečne preglede, na katerih smo pregledovali, koliko smo naredili v enem mesecu glede na predračune. Vse je bilo podpisano in vse je bilo narejeno. Potem je prišel december in vreme ni več dovoljevalo, da bi lahko opravili zunanja dela. Zato smo naredili aneks k osnovni pogodbi, v kateri smo dorekli, da se fasaderska dela, keramika, balkoni in podobno, naredijo junija. Zmenili smo se tudi, da se ves material pripelje na gradbišče, da ga bomo tam skladiščili in potem nadaljevali junija, ko bo vreme dovoljevalo. Material smo pripeljali na gradbišče in imeli vse podpisano. Potem pa smo prišli junija na gradbišče. Nadaljevati bi morali ta dodatna dela, vendar je investitor enostavno nagnal delavce z gradbišča in prekinil dela. Še danes ne vem, zakaj. Potem sem vse preglede po tednih

Ženska 3/2018 83

Branje

in mesecih dala skupaj in izstavila končni račun. Nastala je razlika in mi smo bili investitorju dolžni. Pač nismo vsega naredili, ker je prekinil dela. Partner je vse zvalil name. Za nobeno stvar ni bil kriv. On je v podjetju sicer delal, ampak je pogosto nagajal, določenih stvari ni hotel delati, pa ni povedal, da ne dela. Kakršen je bil doma, je bil tudi v podjetju. Enako je nagajal, grozil, bil nesramen. Zjutraj je šel od doma, kaj spil, bil celi adijo, mogoče je delal dve uri, potem pa je kar šel in ni hotel več delati. Nagajal je, dobesedno. Potem pa se je v istem letu, ko se je zgodil ta zaplet s firmo in tistim investitorjem, odselil k drugi ženski. Imel jo je že tri leta in je še zdaj z njo. Tako sva se razšla, jaz in otroka pa imamo mir. Mi smo ga kasneje izplačali in hiša nam je ostala, še vedno stoji. Je pač moja, ker sem jo takrat s svojim denarjem naredila. Zaradi otrok sva ostala v stikih. On včasih hčer še pokliče, sin pa noče stikov z njim. Hčeri sem rekla, naj ima stike z očetom, če želi, to je njena odločitev, je pač njen oče.

NEKDO, KI SE Z MANO LEPO POGOVARJA

Po tem sem bila dolgo sama. Sin mi je vedno govoril: »Mami, pa zakaj si ti tako sama? Samo delaš, zakaj ne bi imela kakšnega prijatelja?« Jaz niti slučajno nisem hotela videti nobenega. »Se spomniš, kaj vse je ata delal z mano?« sem mu rekla. On pa meni: »Ja, pa niso vsi isti, veš, mami.« Tako mi je sin kasneje naredil profil na neki spletni strani in smo šli jaz, sin in hči na to stran. Na njej so se iskali pari. Hči mi je pri enem od oglasov rekla: »Ta je v redu, poglej, lušten je.« Pisala sem mu in kasneje sva si že vsak večer pisala. Hčer je bolj vleklo kot mene in me je vsak dan spodbujala, naj pogledam pošto. Tako sva si dopisovala mesec in pol, potem pa sva se dobila in se pogovarjala od petih popoldne do polnoči, kot da se že sto let poznavata. Začutila sva sorodno dušo in se povezala. Zelo sva se ujela in se imava danes zelo rada. On ima tudi moja otroka zelo rad. Ne morem verjeti, da sploh obstaja človek, ki niti enkrat ne zakleje, ki ne grozi, ki se lepo pogovarja z mano. Jaz sem partnerja, svojo ljubezen, srečala na stara leta. Nikoli si nisem mislila, da je to sploh možno.

IN JE PRIŠEL SEPTEMBER ...

Dogodek s tistim investitorjem je hodil za mano. Naročnik je kasneje tožil podjetje za cel znesek po pogodbi, ne samo za razliko, ampak za cel znesek. Sploh ne vem, zakaj, od kod. Kaj sem mu takšnega naredila, da me je tožil za cel znesek? Če bi me tožil samo za razliko in za delo, ne pa tudi za material, ki ga je še vedno imel tam, ne bi nič

rekla. Ampak me je pač tožil za vse. Srečala sva se šele na sodišču. Obsojena sem bila za kaznivo dejanje poslovne goljufije. Storjena mi je bila krivica, zelo velika krivica. Na sodišču sploh nisem imela priložnosti, da bi s papirji dokazovala, kaj je res in kaj ne. Dobil sem dve leti zapor. Bila sem zelo razočarana, zelo prizadeta. Dobil sem pogojno kazen: da ne grem v zapor, če plačam odškodnino investitorju, to je bil pogoj. Jaz bi po svoji pameti že vedela, da če imam pogojno, moram pogoj izpolniti, sicer grem v zapor. Ampak sodišče mi je dalo šest mesecev, da to naredim – da plačam 29.000 evrov. Toliko naj bi mi bila vse skupaj dolžna. Odvetnik mi je zatrjeval, da mi ne bo treba plačati, da bo že on vse uredil. Ko sva odhajala z odvetnikom s sodišča, je rekel, naj me ne skrbi, da bo že vse uredil. Nisem plačala odškodnine in sem kasneje dobila poziv, da moram v zapor. Šla sem k odvetniku, on pa je uredil, da so mi kazen preložili za dva ali tri mesece, ne spomnim se točno. Potem pa je prišla odločba, na kateri je pisalo, da moram takoj v zapor. Odnese sem jo odvetniku in je spet rekel, da bo vse uredil, naj mu samo prinesem dva jurja. Od mene je nato vzel 2000 evrov v kuverti in rekel, da bo zadevo uredil. Nisem vedela, kaj namerava s tem denarjem in kaj se dogaja. Potem je prišel september. Hči je ravno spet začela hoditi v šolo. Neko jutro sem jo peljala v šolo, jo odločila in se odpeljala naprej, za mano pa trije policijski avtomobili. Nikoli še nisem dobila kazni za prekršek na cesti. Ustavila sem na desni, da bi jim dala prednost, ker sem mislila, da gredo naprej, oni pa so se ustavili za mano. »Gospa Nežka, peljite naprej, ustavite se na parkirišču, gremo na lg.« so mi rekli. »Kam?« sem jih vprašala. »Na lg!« so ponovili. Policist mi je rekel, da si je zjutraj, ko je prišel v službo, zadal nalogo, da me bo našel. »Točno sem vedel, kje te najdem. Pred šolo. In sem te našel,« je rekel. To se mi je zdelo podlo, zelo grdo. Zelo nesramno in pokvarjeno. Krivo mi je, ker se nikoli nisem skrivala, nikoli se nisem izogibala, tudi vso pošto sem dvigovala, zato tega ne bi rabili narediti tako. To je bilo podlo. Avto sem pustila na parkirišču, dali so me v kareto, kot da sem največji zločinec na svetu, kot da sem ne vem komu ne vem kaj naredila. In so me odpeljali na lg. Hja ... tako je meni tisti odvetnik vse uredil. Sramoto mi je uredil. Jaz sem mu nosila denar, on pa ni nič uredil. Na koncu sem pristala v zaporu na lgu. Celo pot do lga sem samo telefonirala. Sedela sem zadaj in klicala po telefonu, mamo, sina in brata. Kar mešalo se mi je. Naročila sem, naj javijo v hčerino šolo, kaj se dogaja, in naj javijo tako, da ne bodo vsi vedeli, kje sem. Ko sem pristala tu notri, sem mislila, da se mi

je podrl svet. To ti poruši celo življenje. Tu ti vzamejo čisto vse. Z besedo 'svoboda' je povezano čisto vse. Zunaj bi lahko delala, služila, skrbela za vse, tako kot vedno. Ves čas sem mislila, da pridejo sem samo morilci. Ob spremljanju televizije, medijev ... sem ves čas mislila, zapor kot zapor, da je samo za tiste, ki naredijo kaj res groznega. Prepričana sem bila, tudi ko sem brala tisto pogojno, da se to meni ne more zgoditi, da je nemogoče, da bi sem prišla. Ko sem prišla, sem se še enkrat vprašala, ali je to možno, pa saj to je samo za tiste, ki res naredijo najbolj grozovite stvari. Nikoli si nisem mislila, da bom pristala tukaj notri. Ker tako, kot so mene starši vzgajali ... Sploh ne morem verjeti, da sem pristala tu. Niso me učili, da bi končala tukaj, ampak zgleda, da je za vsakega nek cilj. Po tem, ko sem prišla na lg, sem se en mesec in pol samo jokala. Shujšala sem deset kil, nič nisem jedla. Enaindvajset dni sem bila pod ključem, v prehodni sobi. Vse smo imeli strogo, vse po urah, za telefon si moral zvečer napisati listek, da si lahko naslednji dan klicala, vse strogo, sprehodi ob uri s paznico, res strogi režim. Še obiske sem imela za šipo. To je bil šok, noro. Mami sem rekla, naj ne hodi, dokler ne bom imela obiskov brez šipe. Samo risala sem, jokala, risala in pisala, pa nič drugega. Tisti dnevi na začetku so bili ubitačni, prvi mesec je bil prav grozen. Mešalo se mi je. Na liste sem si napisala koledar, potem pa samo kljukala: danes je dan mimo, jutri bo dan mimo ... Gledala sem druge, ki so prihajale v zapor. Vse pridejo sem same, brez policije, urejene, s kovčki. Hudo mi je za te trenutke, tudi jaz bi lahko prišla sem kot normalna ženska. Prišla pa sem brez vsega, kot neko budalo, kot da sem tisti dan prišla na svet. Imam pa lep spomin na paznico, ki sta me sprejeli, ko sem prišla. Do mene sta pristopili kot mami, tak občutek sem imela. Pomiritev, s tistima lepima nasmehom, pa neka sproščenost. Pomislila sem, da saj mogoče pa tukaj ne bo tako slabo. Prav toplo sta me sprejeli. Bili sta kot luč, tisti prvi stik, da le ne bo tako hudo. Paznice so super ženske. Jaz rečem, da so to naše mame. Saj ves čas skrbijo za nas. Moraš biti pa ti v redu do paznic, da so one v redu do tebe. Če se grdo obnašaš, normalno, tudi ne bo takega lepega pristopa, nasmejanega. Če se jaz nasmejem in rečem 'dober dan', dobim isto nazaj.

STARŠEVSTVO IZ ZAPORA

Najbolj hudo mi je, ker ne morem biti z otrokoma. Moja otroka nikoli nista bila sama. Prej sem bila ves čas z njima, zato sem bila zelo zaskrbljena, kako bo zdaj, ko me ni. Saj tukaj imajo vse otroke, ampak moja

nista bila navajena biti brez mene. Potrebujeta me, ravno zdaj, v tem obdobju. Ni več tako, kot je bilo, in vprašanje je, kako bo, ko bom prišla ven. Sin bo zdaj star dvajset let in si ureja svoje stanovanje. Zanj skrbi tudi moja mama. In babica je babica. Kliče jo, se obrača nanjo. Pa vseeno potrebuje tudi mene. Sem k meni na obisk pa še ni prišel. Noče, nekakšno blokado ima. Rekel mi je, da dokler bom tukaj, ne bo prišel na obisk. Pravi, da ga tu ne bom videla. Moja mama mu je razložila, kako je tukaj, pa ga ne morem pritegniti, da bi prišel. Ne vem, kaj je tukaj notri, kar ga tako odbija. Se pa slišiva po telefonu, pokličem ga. Vsakič mu rečem, naj pride na obisk. Pa vsakič pravi, da to ni zanj. Takrat, ko so me odpeljali, je bil ravno na morju, tako sem ga zadnjič videla, preden je šel na morje. Zelo ga pogrešam, zelo rada bi ga videla. Vsakič ko pišem svoji mami, napišem tudi, naj pride sin z njo na obisk. Pa saj vem, da ne bo prišel, ampak kar tako, podzavestno vedno napišem, naj pride. Napišem, naj on pripelje vse skupaj. Ampak on pač ne želi sem. Po eni strani pa mi je čisto okej, da ga ni, mogoče je dobro, da ne vidi tega tukaj. Ko gledam te mlade tukaj ... Meni je dosti, da ga samo slišim. S tem sem se spriznala. Hči bo zdaj stara petnajst let. Moja mama je takrat, ko so me odpeljali, takoj prišla domov in poskrbela, da je bila hči potem pri njej. En teden po tem, ko sem prišla v zapor, je prišla ena iz centra za socialno delo in pripeljala mojo hčer. Prišla je tudi moja mama in bile so še delavke iz zapora. Imeli smo sestanek in naredili zapisnik, da bo za hčer skrbela babica, moja mama. To je bilo čisto na začetku in jaz sem bila takrat še v totalnem šoku. Sploh ne vem, kako je tisti sestanek zgleдал, sploh ne vem, kaj se je dogajalo, ker sem bila čisto odklopljena, potrta, nisem mogla verjeti svojim očem, nisem mogla dojeti, kje sploh sem. Ko sem prišla v zapor, je šla hči ravno v deveti razred osnovne šole. Ko je otrok v fazi prehoda iz osnovne v srednjo šolo, te sprašuje za mnenje in te najbolj potrebuje. Kot starš mu daš neke napotke, smernice za naprej. Ona pa pride na obiske in je vsa vesela, da lahko pride z babico. Vsakič me veliko tolaži in mi stoji ob strani. Meni je zelo hudo, vsak dan grem na telefon in jo pokličem, vprašam, kaj dela, kako je bilo v šoli. Ves čas sem v stiku z njo. Zdaj bo imela valetu. Ko je bila v nedeljo tu na obisku, mi je vse razlagala: kakšno oblekico bo imela (rdečo), pa rdeče čevljičke. Povedala mi je, da v šoli nihče, razen psihologinje in pedagoginje, ne ve, da sem tukaj. Razrednik ne ve, ker je tako pridna v šoli, da mi nikoli ni bilo treba hoditi tja, zato me v šoli nihče ne pogreša. Zdej

se velikokrat spomnim, da sem takrat skoraj naredila splav, in študiram: Aha, glej, kaj pa če je ne bi imela, kdo bi hodil k meni? Ona zdaj nekako drži skupaj celo družino. Pride sem, mi stoji ob strani, me potolaži. Točno tako je, ko sem si takrat rekla: Mogoče bo pa punčka, pa mi bo celo življenje hvaležna, tako, kot sem jaz njej. Zdej vidim, da je to res. Nisem vedela, da jo bom tu potrebovala. V nedeljo je bila tukaj in mi je rekla: »Mami, ne sekiraj se. Poglej, koliko je že minilo, saj bo. Veš, kam bova vse še šli.« Tudi po telefonu, ko jo pokličem: »Mami, vse je v redu, pet, pet, pet, same petke.« Vedno reče, naj se ne sekiram, da je vse super. Oba otroka sta torej pri moji mami in vem, da sta v dobrih rokah. Z mamoo sva zelo povezani, sploh od smrti očeta. Umril je pred dvanajstimi leti, bil je težko bolan. Imel je pljučnega raka. Po njegovi smrti smo z otrokoma pogosto ostajali pri njej, ker se mi je smilila. Čutila sem, da bo preveč trpela, če bi se potem, ko je odšel oče, umaknila še jaz z otrokoma. Mogoče bi morala biti takrat malo bolj trda in jo pustiti bolj zase. Ves čas me je klicala, naj po službi pridem do nje, in včasih mi je šla prav na živce, ker me je gnjavila s tem. Jaz sem kaj delala, njej je bilo dolgčas, pa nas je vabila, naj pridemo, da bo kaj speklat, skuhalo to, ono, tisto. In smo hodili k njej. Šele kasneje sem videla, da sem mogoče napako naredila. Pa dobro, in mi žal, ker mi zdaj zelo stoji ob strani. Ampak moja mama je bolna, sladkorno bolezen ima. Saj se kar dobro drži, ampak se mi smili. Stara je sedemdeset let, za moja otroka skrbi in še k meni v zapor hodi na obiske. Ob strani mi stoji tudi brat, vedno sva bila skupaj, kot eno. Pokličem ga dvakrat na teden, ga vprašam, kako je. On je voznik, sofer. Vedno mu rečem, naj počasi vozi, da koga ne povozi, ker bo hitro pristal tu notri, kot jaz. Oče mojih otrok, bivši partner, pa ... Zdej po sedmih mesecih v zaporu vidim, da se ni nič spremenilo. Od njega ni nič, nič ni pripomogel v tej situaciji. Včasih pokliče hčer in jo povpraša, kako je. Dvakrat jo je tudi sem pripeljal, to pa je tudi vse. Rekel je, da bo poskrbel zanjo, pa sem danes ugotovila, da recimo niti zdravstvenega zavarovanja ni imela urejenega. Po meni zdaj, ker sem v zaporu, ne more biti zavarovana. Upam, da bo vsaj to uredil. Sin z njim še vedno ne želi stikov. Še zdaj se mi v glavi dostikrat odvrti kaj glede bivšega, kakšni spomini. Čeprav se nerada spominjam tistega obdobja, to je že zdavnaj mimo. Želim se spominjati lepih trenutkov, ne slabih. Ko se mi v glavi odvrti kaj slabega, si rečem, da je to že mimo. Ampak v določenih trenutkih se spotaknem ob te misli, padem notri in se vprašam, zakaj sem spet pri tem. ☞

NAGRAJENCI NAGRADNEGA SKLADA MEDIA24 - JANUAR 2018

1. nagrada - 1500 evrov:
OLGA ZAVIRŠEK, 1211 LJUBLJANA ŠMARTNO;
2. nagrada - 800 evrov:
KLEMEN ŠILER, 4000 KRANJ;
3. nagrada - 450 evrov:
JANEZ BRENCIČ, 1360 VRHNIKA;
4. nagrada - 250 evrov:
SONJA KONKOLIČ, 6230 POSTOJNA;
5. nagrada - 100 evrov:
MARIJA VIDOVIČ, 2250 PTUJ;
6. do 10. nagrada - 40 evrov:
BERNARDKA US, 3310 ŽALEC,
DORICA LOZAR, 5291 MIREN,
NIKOLAJ DIMIĆ, 1230 DOMŽALE,
ZDENKA JEVIKAR, 4212 VISOKO,
in SUZANA MARC, 5262 ČRNIČE.

BREZPLAČNA PRAVNA POMOČ

KUPON

ŽENSKA 3/2018

ANJUTA LAZIČ LARIK

KUPON

30-odstotni popust

ŽENSKA 3/2018

FRIZERSKI ATELJE ZLATOLASKA, GRABLOVIČEVA 54, LJUBLJANA

KUPON

15-odstotni popust

ŽENSKA 3/2018

SPECIALIZIRANI SALON KUHINJ DOMLES Diamant BTC City

KUPON

5-odstotni popust

ŽENSKA 3/2018